

בס"ד

פרשת פינחס

חידושים וביאורים על פי הזוהר

בפרשת בלק נתגלתה שנאת בלק ובלעם לעם ישראל, אך גם נתגלתה אהבת השם יתברך לבניו.

ככתוב בגמרא, בלעם הרשע ידע דעת עליון (במדבר כד:טז) מלמד, שהיה יודע לכוין, באותה שעה שהקדוש ברוך הוא כועס בה.

היה יודע עתידות מן הקסמים ומן הציפור שלו, וידע שבלעם יתן עיצה שתעשה לישראל נזק גדול בגיהנום, ולכן הקדים בלק לומר לבלעם: "מה תועלת יש לי בעיצה שתגרום לישראל רעה גדולה בגיהנום? רוצה אני להרע להם עתה, ולגרשם מן הארץ, ולא תועיל לי רעה שתגיע להם בגיהנום".

אמר רבי אלעזר: אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, דעו כמה צדקות עשיתי עמכם, שלא כעסתי בימי בלעם הרשע, דכתיב למען דעת צדקות ה' (מיכה ו:ה) (ברכות ז:א)

ומכיוון שלא צלחה קללתו, בלעם הרשע מייעץ לבלק עיצה שטנית, שתגרום לישראל רעה גדולה בגיהנום, לזנות עם נשים גויות, ובנוסף הן יגרמו להם לעבוד עבודה זרה (עוד יוסף חי, בלק).

כדי שקללתו של בלעם לא תתקיים, הקדוש ברוך הוא לא כעס אפילו רגע אחד.

בלק יישם את העצה השטנית של בלעם, ושלח נשים גויות יפות, לבושות בגדים קצרים, חשופות, להחטיא את בני ישראל בזנות ועבודה זרה.

עיצה מוגיהנום

ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה (במדבר כב:ו) למה נצרך לו לבלק, לבקש מבלעם שיקלל עתה, הרי ודאי שזו בקשתו.

וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב. ותקראן לעם לזבחי אל-היהו ויאכל העם וישתחוו לא-להיהו. ויצמד ישראל לבעל פעור ויחר אף ה' בישראל. (במדבר כה:א-ג)

כותב רבינו יוסף חיים, הבן איש חי זצ"ל, כי בלק

(דברים ט:ט) גדול ישראל, פחד ממנו פחד נורא.

שקר וכוזב

וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הָכָה אֶת
הַמְּדִינִית זְמָרִי בֶן סָלֹוא נְשִׂיא בֵּית אָב
לְשִׁמְעֹנִי. וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְּדִינִית כְּזָבִי
בֵּת צֹר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית אָב בְּמִדְיָן הוּא

(במדבר כה:יד-טו).

כתוב בזוהר הקדוש על ארבעה לא אשיבנו,
דהינו ה', ונדונו (בני האדם) בגיהנם במשחית
אף וחקמה. אלו הם שלשה ממנים של הגיהנם:
משחית, אף, וחקמה. אחד על שפיכות דמים,
אחד על גלוי עריות, ואחד על עבודה זרה (זוהר,
פנחס רטו:ע"ב)

מבין הארבעה, הגיהנם מדרגתו היא הנמוכה,
נמשך שני עשר חודשים.
לעומת זאת, העונשים של המשחית יכולים
להימשך גם מאה שנה.
וגרוע משניהם, אף וחקמה, כף ידם מונחת על כל
כדור הארץ, ובמכה אחת, משמידים מליונים
של בני אדם.
זמרי בן סלוא, בלכתו עם הגויה, עורר את אף
וחקמה.

סוד הרמה

פינחס ראה את המלאך המשחית חמה, ראה
אותו שהיה יורד על ראשיהם של ישראל,
מתכונן להכותם.

פינחס ידע כיצד להחזירו לשורשו, לכן יצא
בריצה מהירה, חצה דרך כל שבט שמעון
ושומרון, נכנס אל האוהל בעת המעשה הנתעב
ויקח רמח בידו, וידקר את שניהם את זמרי
בן סלוא ואת כזבי בת צור הגויה וקידש את שם
השם יתברך בעולם ונתעצר המגפה מעל בני

צור נשיא מדין, שלח את בתו כזבי לפתות את
גדול ישראל.

על פי חז"ל, צור הוא בלק, שהיה אחד מחמשת
מלכי מדין (מדרש רבה)

כזבי הרשעה נכנסה למחנה ישראל במטרה
למצוא את משה רבנו, אך פגשה בזמרי בן
סלוא נשיא שבט שמעון.

הכיצד גדול ישראל יעשה מעשה שכזה? כותב
רבינו חיים ויטאל זצ"ל, בשם האר"י הקדוש,
שזמרי בן סלוא היה אמור להיות משיח, ורצה
לתקן את השקר בעולם, לכן התחבר עם כזבי
הקליפה, כשמה כן היא, מלשון כזב, במטרה
לתקנה.

אך בחטאו זה עורר את כעסו של הקדוש ברוך
הוא, על כלל עם ישראל.

אף וחקמה

משה רבינו ע"ה אמר כי יגרתני מפני האף
והחקמה אשר קצף ה' עליכם להשמיד אתכם

יִשְׂרָאֵל (במדבר כה:ז-ח).

מָה רָאָה פִּינְחָס?

רָאָה אוֹת מ', אוֹת זוֹ שֶׁהִיָּתָה טָסָה בְּרָקִיעַ, וְזוֹהוּ סִימָן שֶׁל מַלְאָךְ הַמָּוֶת.

מָה עָשָׂה פִּינְחָס? שֶׁהָיָה מִתְלַבֵּשׁ בִּיצֶחֶק, אֲזַי נָטַל מ' הָהִיא, וְחָטַף אוֹתוֹ, וְחָבַר אוֹתָהּ עִמּוֹ. פִּינְחָס שֶׁרָאָה מַלְאָךְ הַמָּוֶת שֶׁפִּינְחָס חָטַף לוֹ אוֹת מ' הָהִיא עִמּוֹ, מִיָּד שָׁב לְאַחֲרָיו.

אומר הזוהר הקדוש, כַּאֲשֶׁר קָנָא פִּנְחָס בְּלִבּוֹ, הִתְלַבֵּשׁ בִּיצֶחֶק, שֶׁהוּא מִרְכָּבָה לַגְּבוּרָה וְלִירֵאת שָׁמַיִם.

כְּנֵאמַר עַל יְדֵי יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה וּפְחַד יִצְחָק הָיָה לוֹ (בראשית לא:מב) כּוֹתֵב הַרְד"ק כִּי הָיָה יַעֲקֹב אוֹמֵר פְּחַד יִצְחָק עַל הָעֲקֵדָה, שֶׁמִּפְּחָדוֹ לֹאֵל מָסַר עַצְמוֹ לְשִׁחִיטָה (רד"ק עַל בְּרֵאשִׁית לא:מב) כְּלוּמָר, פִּינְחָס הִתְלַבֵּשׁ בַּפְּחַד וִירָאָה מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ.

פִּינְחָס וִיצְחָק, שְׁנֵיהֶם גִּי' 208.

מִמְשִׁיךְ הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ פִּינְחָס שֶׁרָאָה אוֹת מ' (גִּי' 40) עָפָה בְּרָקִיעַ, חָטַף אוֹתָהּ וְחָבַר אוֹתָהּ עִמּוֹ, וְנִעְשָׂה מִיָּד מְאֵתִים וְאַרְבָּעִים וְשִׁמוֹנָה (גִּי' 248), זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַיִּקַּח רִמָּח בְּיָדוֹ.

רִמָּח גִּי' 248. (זוהר, פנחס רלז:ע"א)

וַיַּפְלֵל

וַיַּעֲמֹד פִּנְחָס וַיַּפְלֵל (תהלים קו:ל), מִדּוּעַ נֹאמַר וַיַּפְלֵל וְלֹא וַיִּתְפַּלֵּל?

אִמְרַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַיִּתְפַּלֵּל לֹא נֹאמַר, אֲלֵא וַיַּפְלֵל, מִלְּמַד כְּבִיכּוֹל, שֶׁעָשָׂה פְּלִילוֹת עִם קוֹנוֹ (סנהדרין פב:ב) פֶּרֶשׁ"י פְּלִילוֹת - רִיב.

עִם מִי נִלְחַם פִּנְחָס? עִם קוֹנוֹ? עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?

נִסְבֵּיר אֶת מִשְׁמַעוֹת הַתְּפִלָּה עַל פִּי הַקְּבִלָּה.

הנחש, המסמל את כוח הטומאה, קיבל את התפקיד, לכסות את השפע מהבורא. השפע המכוסה הינם ניצוצות של קדשה שהוסתרו בעת שבירת העולמות.

ותפקידנו, בני ישראל, בניו של הבורא יתברך, להעלות את הניצוצות חזרה לשורשם, ע"י קיום המצוות, לימוד התורה ועיקר העבודה היא התפילה!

העבודה שבלב

שמעון הצדיק היה משירי פנסת הגדולה. הוא היה אומר: על שלשה דברים העולם עומד: על התורה, ועל העבודה, ועל גמילות חסדים (משנה אבות א:ב)

דתניא: לאהבה את ה' אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם (דברים יא:יג) - איזו היא עבודה שהיא בלב? הוי אומר: זו תפלה (תענית ב:א)

העבודה שבלב? זוהי תפילה. לכן אומרת הגמרא שתפילה היא ברומו של עולם.

לפי הקבלה, התפילה אינה זמן של בקשות אישיות כלל וכלל, התפילה אינה מיועדת עבורי, לרפואה, פרנסה, או צרכי העולם הזה.

שואלת הגמרא על הפסוק, מאי כרם זלות לבני אדם (תהלים יב:ט), אלו דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם (ברכות ו:ב). ומה הם דברים ברומו של עולם? התפילה!

מסביר הרב קוק זצ"ל מפני שרוב בני אדם מסתכלים רק על המציאות מצד עצמה, אין להם מושג נכון בהתפילה ומתבלבלים בה, ושואלים מה צורך יש בה ואיך תועיל, כיוון שרובם לא יתנשאו להשקיף לרומו של עולם, הם מזלזלים בה, כי לא יוכלו להבין עוצם ערכה ואמיתתה (עין איה על ברכות א:נו).

האם אנחנו מזלזלים בתפילה, ולא מעריכים אותה כראוי?

ניצוצות של קדשה

כאשר עלה ברצונו יתברך לגלות את שפעו לברואיו, שקל אם לגלות את מלוא השפע ללא כיסוי, כאמת מוחלטת, או, להסתיר את השפע על ידי כיסויים ולבושים.

התעורר כוח כנגדו, בטענה שבני אדם לא ידעו להשתמש בשפע כראוי ולא יכבדו את בוראם, לכן, יש להסתיר גילוי האלוקות בעולם.

הסכים הבורא בעניין ההסתרה, אך השאיר גם פתח נסתר, למי שירצה ויתאמץ, יגלה את אותו הפתח ומשם יתגלו אליו השפע והאמת במלוא תפארתם.

התפילה על פי הקבלה היא בשביל האלוקות לבדה, וזוהי עבודת השם לשמה. כשהיהודי אינו שואל את עצמו "מה יוצא לי מזה" או, "שבזכות התפילה אתעלה ברוחניות", אלא מתפלל ומקיים המצוות פְּשִׁטָּא בכדי לעשות רצון השם.

וזו המדרגה המעולה והגבוהה ביותר שיכול להגיע אליה היהודי.

סדר ההגדלה

עפ"י הקבלה כל מתפלל שווה ערך לכהן גדול המקריב קורבנות בבית המקדש, החל מנטילת הידיים מטומאת השינה בבוקר, עד עֲלִינוּ לְשִׁבְחָה בסוף התפילה - הינם רצף אחד שאסור לקטוע אותו כלל ועיקר.

לסדר קיום המצוות חשיבות עצומה. תחילה נטילת ידיים, אחרי כן, ברכות השחר, אחרי כן, ציצית ורק אחרי ציצית הנחת תפילין של יד וראש. כשסיימנו עם המצוות המעשיות האלו ניכנס לעבודת התפילה.

לפי ההלכה, מותר להתחיל התפילה ולאחר חלק מסויים, להתעטף בציצית ולהניח תפילין. אך לא כן על פי הסוד, מכיוון שהעולם הרוחני פועל לפי סדר מסויים, ועלינו להתחקות אחר סדר עולם הקדושה הרוחני.

התפילה, מתחילה בסדר הקורבנות, לאחר

מכן קדיש, אחרי כן זמירות ויוצר, קריאת שמע ואחריהם, תפילת שמונה עשרה. אין לדלג על אף קטע, או לשנות מסדרם, כפי שהורו לנו חכמינו ז"ל.

כאשר בחר הקדוש ברוך הוא בהסתרה, הוא יצר כיסויים ומסכים, ע"י כך נוצר דבר נוסף - תהליך.

תהליך, פרושו לתת לכל דבר ועניין - התחלה אמצע וסוף. תהליך, פרושו גדילה בשלבים על פי סדר מסוים. כפי שאנו רואים בכל חי צומח ומדבר בעולמנו.

הפתח הנסתר

בעולמו של הבורא ישנן שתי בחינות: חיצוניות ו-פְּנִימִיּוֹת.

חיצוניות כנגד הגוף.

פְּנִימִיּוֹת כנגד הנשמה.

לכל בחינה סוג עבודה בפני עצמו ואין לערבב ביניהן.

סדר התפילה מתחיל בחיצוניות, במצוות מעשיות, לאחר מכן, נמשך התהליך בפְּנִימִיּוֹת, זו התפילה.

על ידי קיום המצוות המעשיות נעסוק בתיקון הגוף הרוחני בעולם החיצוניות ואחרי כן, על ידי התפילה נתקן את הנשמה בעולם הפְּנִימִיּוֹת.

הסוד למציאת אותו הפתח הנסתר אל עולם

צבא השם

אם כן, מול מי נלחם פנחס?
בתהליך, הקדוש ברוך הוא גילה שפע שנקרא
מוֹחִין. פרושו, הבנת האלוקות, ידיעת רצון
השם.

המוֹחִין מחולקים לשתי בחינות: מוֹחִין דְּקִטְנוּת,
ו-מוֹחִין דְּגִדּוּלָה.

עיקר תפקיד התפילה, היא למשוך מוֹחִין
דְּגִדּוּלָה בעולם הרוחני, כלומר, לא לתת אותם
למתפלל עצמו, אלא לאלוקות. ככתוב: **הִנְנוּ עִזֵּי
לֹא־לֵהִים** (תהלים סח:לה) איך נותנים עוז לאלוקים?
על ידי מלחמה!

איזו מלחמה? מול המזיקים? מול הטומאה?
אכן יש סוג של מלחמה בה המתפלל נלחם
בטומאה והמזיקים, אבל מלחמה זו מסתיימת
כבר בסיום הנחת תפילין של ראש בתחילת
הבוקר, בסיום תיקון החיצוניות, הגוף.
בסיום תיקון החיצוניות, מסתלקים המזיקים
ומלחמה זו מסתיימת.

אך כעת נכנסים למלחמה בעולם הפנימיות
- מלחמה של קדושה. וזוהי מלחמה קשה
שבעתיים מפני שעיקרה בדעת, במחשבה.
האם יפול בידי יצר הרע, או ישמור על קדושה.
כאן נבחן הצדיק.
להתעטף בטלית, להניח תפילין, להתייצב
בתפילה בזמנה, כולנו יכולים. אך לשמור על
המיקוד, הריכוז, ללא מחשבה אחת זרה, זו
עיקר המלחמה.

האמת, טמון בתהליך של קיום המצוות לפי
הסדר שנקבע ע"י חז"ל המותאם באופן מושלם
לתהליך הקדושה בעולם הרוחני.

פתחי לי

כמובא בגמרא על הפסוק **פֶּתַח לִי אֲחֹתִי
רְעִיתִי יוֹנָתִי תַמָּתִי** (שיר השירים ה:ב)

רבי יסא אמר: **אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל:
בְּנִי! פֶּתַח לִי פֶתַח אֶחָד שֶׁל תְּשׁוּבָה, כְּחוּדָה
שֶׁל מַחֵט, וְאֲנִי פּוֹתֵחַ לָכֶם פֶּתָחִים שְׂיֵהִיו
עֲגָלוֹת וְקַרְנֵיּוֹת נִכְנָסוֹת בּוֹ** (שיר השירים רבה ה:ב)

וכמאמרי החסידות, האדמו"ר מגור זצ"ל והר'
מרדומסק ע"ה: **פֶּתַח לִי פֶתַח כְּפֶתַחוֹ שֶׁל מַחֵט
וְאֲנִי אֶפְתָּח לָכֶם כְּפֶתַחוֹ שֶׁל אוֹלָם, מדוע דווקא
פתחו של אולם?**

שכל הפתחים שהיו בבית המקדש, יש להם
דלתות, חוץ מפתח האולם למזבח, שהוא
הקדושה וההארה היוצא מהיכל קודש הקודשים
דרך האולם ולחוץ, ופתוח תמיד.

על זה בא המשל לומר שאם יש שמץ של רצון
באדם להתברך (ולהתקדש), אז יפתחו לו פתח
כזה שאינו ננעל עולמים, להשפיע לכם השפעות
טובות רבות לעולם. (אדמו"ר האמרי אמת מגור זצ"ל, הרה"ק
רבי שלמה מרדומסק ע"ה)

אמת המים עצרה זרימתה, וכותלי בית המדרש
נטו ליפול, כפי שציווה.

מלחמת קודש

כעס רבי יהושע שמתערבים משמים בין תלמידי
חכמים.

גַּעַר בָּהֶם ר' יְהוֹשֻעַ,
אָמַר לָהֶם: אִם תִּלְמִידֵי חֲכָמִים מְנַצְּחִים
(מתווכחים) זֶה אֶת זֶה בְּהִלָּכָה – אַתֶּם מָה
טִיבָכֶם? (למה אתם מתערבים?)

ממשיך רבי אליעזר ומצווה משמים להשמיע
קול לטובתו.

חָזַר וְאָמַר לָהֶם: אִם הִלָּכָה כְּמוֹתִי – מִן הַשָּׁמַיִם
יִזְכִּיחוּ!

יִצְאָה בֵּית קוֹל
וְאָמְרָה: מָה לָּכֶם אֶצֶל ר' אֱלִיעֶזֶר, שֶׁהִלָּכָה כְּמוֹתוֹ
בְּכָל מְקוֹם!

עָמַד ר' יְהוֹשֻעַ עַל רִגְלָיו
וְאָמַר: לֹא בַשָּׁמַיִם הִיא (דברים ל"ב) – אֵין אָנוּ
מְשֻׁגָּחִין בְּבֵית קוֹל,
שֶׁכָּבֶד כְּתִבְתָּ בַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי אַחֲרֵי רַבִּים
לְחַטָּה (שמות כ"ב).
ואכן נפסקה הלכה כמו רבי יהושע וחכמים.

שאלו את אליהו הנביא מה ענה הקדוש ברוך
הוא כאשר שמע על המחלוקת.
מִצָּאוּ ר' נָתָן לְאֵלֵיהֶו.
אָמַר לוֹ: מָה עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ
שְׁעָה?
אָמַר לוֹ: שִׁחַק וְאָמַר: נִצְחוֹנִי בְּנִי, נִצְחוֹנִי בְּנִי!

זו דוגמא למלחמה של קדושה!

מעשה בגמרא, בו נחלקו גדולי ישראל על תנור
חרס הבנוי שכבות-שכבות, כחוליות, וביניהן
חול. נקרא עֲכָנָאִי מלשון עכנא (נחש), משום
שהיה עשוי חוליות כנחש הכרוך ומקיף את
עצמו.

ומה דינו בענייני טומאה וטהרה?

רבי אליעזר בן הורקנוס טען שהתנור אינו
נחשב ככלי שלם, ולכן אינו יכול לקבל טומאה.
חכמים, ובראשם, רבן גמליאל סברו שהוא כן
מקבל טומאה (בבא מציעא, נט).

בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם הִשִּׁיב ר' אֱלִיעֶזֶר כָּל תְּשׁוּבוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם וְלֹא קִבְּלוּ הַיָּמָנוּ.

רבי אליעזר לא מצליח לשכנע את חבריו
בטיעוניהם הרבים, ומבקש סיוע משמים, במעשי
פלאים.

אָמַר לָהֶם: אִם הִלָּכָה כְּמוֹתִי – חָרוֹב זֶה יִזְכִּיחַ!
נֶעְקַר חָרוֹב מִמְּקוֹמוֹ מֵאָה אַמָּה.
אָמְרוּ לוֹ: אֵין מְבִיאִין רְאִיָּה מִן הַחָרוֹב.

חָזַר וְאָמַר לָהֶם: אִם הִלָּכָה כְּמוֹתִי – אֶמֶת הַמַּיִם
יִזְכִּיחוּ!

חָזְרוּ אֶמֶת הַמַּיִם לְאַחֲזִיקָה.
אָמְרוּ לוֹ: אֵין מְבִיאִין רְאִיָּה מֵאֶמֶת הַמַּיִם.
חָזַר וְאָמַר לָהֶם: אִם הִלָּכָה כְּמוֹתִי – כְּתִלִי בֵּית
הַמִּדְרָשׁ יִזְכִּיחוּ!
הִטּוּ כְּתִלֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ לִפְלִי.

ואכן, משמים מסכימים לדבריו, החרוב נעקר,

כך גם ישנה מלחמה בתפילה, עלינו להילחם מול המוחין דקטנות ולהמשיך מוחין דגדלות. המוחין דקטנות הם גם אלוקות, ואף על פי כן, עלינו לגרום להם להידחות ולרדת, ובמקומם לתת למוחין דגדלות יכולת להתפשט בעולם הרוחני.

וכך עשה פינחס בן אלעזר הכהן וַיִּפְלֵל, ערך מלחמה עם קונו, כמו שערך רבי יהושע בן חנניה ופעל לדחות מוחין דקטנות ולהציל את עם ישראל מגזרות נוראות.

סוד ל קטיעא

הקדוש ברוך הוא מגלה את שמחתו הגדולה ממעשה פנחס ומבשר על המתנה הַנִּי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם (במדבר כה:יב).

נבחין בספר תורה שבמילה שְׁלוֹם האות ו' חתוכה באמצע, האות הזו מכונה ו' קטיעא.

הסבר מופלא מובא בשער הגלגולים, כאשר פנחס רץ לאוהל של זמרי בן סלוא הוא נתקף בפחד איום מכמות השומרים שהיו סביב האוהל ואלו רצו להורגו.

בשל הפחד הנוראי שחש, פרחו נשמתו של פנחס ותיכף נכנסו בו נשמותיהם של נדב ואביהוא! הם החיו אותו ונתנו לו כוח לחדור את כל השומרים ולהרוג את זמרי וכזבי.

פנחס חי מאות שנים בשל הברכה הנפלאה

הזאת שברכו השם. לפי הקבלה באותו מעמד של הריגת כזבי זכה פנחס למדרגה רוחנית עצומה שנקראת בקבלה רוּחַ מהעולם הגבוה, עולם האצילות.

שנים לאחר מכן, בתקופת השופטים ארע מאורע קשה.

יפתח הגלעדי, כשיצא להילחם באויבי ישראל, נדר נדר שאם הוא ינצח, הוא יעלה קורבן, את הראשון שיצא לקראתו בשובו מהמלחמה.

יפתח ניצח בקרב, ובשובו לביתו ציפה לראות כבש או שור, אך יצאה ראשונה לקראתו, בתו.

מסבירה הגמרא, עליו היה לגשת לחכם הדור שיתיר לו נדרו, החכם דאז היה פנחס. אך יפתח לא פנה לפנחס ונענש על כך. אבל החידוש היותר גדול הוא, שגם פנחס נענש!

מכיוון שעליו היה לגשת ליפתח, להתיר לו נדרו ולא עשה כן, ומה עונשו? שהסתלקה ממנו השכינה.

מסביר שער הגלגולים שכאשר חטא פנחס הסתלקו ממנו נשמותיהם של נדב ואביהוא וגם מדרגתו הרוחנית שנקראת רוּחַ דְּאֲצִילוֹת הסתלקה ממנו.

על כן נכתבה אות ו' קטועה, כלומר, הבשורה על המתנה שקיבל פנחס, גם רומזת באותה ו' קטיעא על הסתלקות המתנה, שנים רבות אחרי כך.